

Γιάννης Μακρυγιάννης

Από ενού χρόνου παιδι με εσυνείθισαν οι γονέοι να κάνω μετάνοιες.....

Η συμβολή του στρατηγού Μακρυγιάννη στην εδραίωση της Ορθοδοξίας στο νεοσύστατο Ελληνικό κράτος, πιστεύουμε ότι δεν έχει αποτιμηθεί. Τελικά ίσως γίνει γνωστό ότι η προσφορά του σ' αυτό τον τομέα, ήταν εξ' ίσου μεγάλη με αυτή του αγωνιστή Μακρυγιάννη στις μάχες της επανάστασεως. Το σπίτι του (ο χώρος προσευχής του στις εικόνες) είχε μεταβληθεί παραβολικά σε στρατηγείο της Αγίας Τριάδος. Αν και ο ίδιος έγραφε για υποταγμένους ' ' διεφταρμένους Αρχιγερεις ' ', την ίδια ώρα στα οράματά του Μακρυγιάννη ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός τον βεβαίωνε ότι στο σπίτι του είχε την « καθέδρα του». Βέβαια η κατανόηση των υπερφυσικών οραμάτων και πνευματικών εμπειριών του Μακρυγιάννη είναι δυνατή, αλλά και σύμφωνη με την εμπειρία της Ορθόδοξης παραδόσεως, είναι επίσης αληθής – πραγματική, όμως είναι πλήρως ακατανόητη από όλους όσους είναι μακριά από κάθε προσωπική εμπειρία της Ορθοδόξου ζωής, και ζούν αποκλειστικά ψευδοορθολογικά, με πλήρη άγνοια από κάθε πνευματική εμπειρία και άρα την αντίστοιχη γνώση.

«Ξακολουθούσα εις αυτό (τις μετάνοιες), το μεγαλοβδόμαδον....., την Μεγάλη Τετράδη και Μεγάλη Παρασκευή - και το Μεγάλο Σάββατο - να μεταλάβομεν- και να κάνω αυτές τις δύο μέρες, Τετράδη και Παρασκευή, από τρεις χιλιάδες τρακόσιες μετάνοιες το μερόνυχτον. Αυτά, αδελφοί αναγνώστες, σας ορκίζομαι (που είδα) σε αυτά της Θεία Πρόνοιας οπού γράφω σε τούτο, τι είδα τις δύο αυτές ημέρες, και καταξοχή της Μεγάλης Παρασκευής, και τα μπρούμouτα όπου ήμουν. Και όταν σήκωσα τα μάτια μου εις τους ουρανούς και (τις) εικόνες, πρώτα είδα ένα μικρόν φώς, και ευτύς άξηνε και έγινε ένας λαμπρός δεσπότης, και πλησίον του άλλος, και η Θεοτόκο, και πλήθος σώματα, και έλαμπαν, και σε ολίγον ήταν όλα μαυροφορεμένα,.....και προσφέρνω (εις το εξής) αυγή και βράδυ, από χίλιες τρακόσες μετάνοιες και εκατό με το κομπολόγι, και ότι μπορέσω όταν θα πάγω εις την δουλειά μου

και όταν γυρίσω οπίσου, να Τον ευκαριστήσω (τον Θεό), ο αμαρτωλός.....

Τις έξι, του αγίου Νικολάου, ήρθε εις το σπίτι μου ο άγιος Νικόλας και άλλοι πολλοί άγιοι, και μου λέγει ο α-Νικόλας: Τι κάνεις, γέρο – Γιάννη; Ο Θεός σε γλίτωσε εσένα και την πατρίδα από τις λάσπες και από τους κιντύνους της κακίας. Στο εξής να είσαι προσεχτικός, να μην σε βουλώσουνε, ότι όλο εις αυτό εργάζονται, και έχε τις ελπίδες σου εις τον αφέντη μας και τίποτα δεν μπορούν να σου κάμουν, και ότι θα σου λέγει ο (άγιος) Γιάννης και η (αγία) Κατερίνη να τους ακούς. Και το παιδί , εκείνος οπου θα σου το γυρέψει αύριον να το βαφτίσει, να το δώσεις.

Την αυγή μου το γύρεψε ο Χαντζηχρήστος και τόδωσα τον λόγο μου.....

Όταν περικαλιώμαι, ο αμαρτωλός, την Θεοτόκον και τους αγίους να πρεσβέψουν εις την αγία Τριάδα, εις τον αφέντη μας, βλέπω τις μετάνοιες οπου γέγονται (από την Παναγία) και πόση εσπλαχνία της Θεοτόκος, και πόσον κόπον και αγώνα δια της πρεσβείας της δια να μας σώσει. Δεν μπορώ να σας περιγράψω αυτά, ότι τα μάτια μου δεν τ' αφήνουν τα δάκρυα να ιδούνε να σας γράψω. Και τώρα, οπου σας γράφω, το ίδιον ποτίζουν το χαρτί καυτά δάκρυα Τι τζιβαϊρικόν (στολίδι) πολυτίμιτον έχομεν οι ορθόδοξοι χριστιανοί και δεν το γνωρίζομεν, οι ταλαίπωροι, και μας τυφλώνει η κακία μας και η παραλυσία μας και η διοτέλεια μας, και χανόμαστε αδικως εδώ και εις την άλλη ζωή, και φεύγομεν από την δικαιοσύνη του Θεού και της βασιλείας του και εργαζόμαστε έργα του διαβόλου!...»

Ο Μακρυγιάννης περιγράφει με πόνο ψυχής και με πίκρα, την περιφρόνηση της Ορθοδοξίας και τον πόλεμο που διεξάγονταν εναντίον της, με αφανείς μοχλούς τους ξένους, και τους πολιτικούς συνεργάτες τους. Δεν έμεινε όμως απαθής ούτε αδράνησε, πολέμησε με όλες του τις δυνάμεις, κέρδισε μάχες, βοήθησε τα μέγιστα στη στερέωση της Ορθοδόξου πίστεως στο νεοσύστατο Ελληνικό κράτος.

«Όταν πιαστήκαμεν εις την Συνέλευση (Βουλή) δια την θρησκεία, πριν αυτό να μιληθεί, όλοι οι πρέσβεις θυσιάσαν πλήθος τραπέζια και χρήματα να μπορέσουν να κάμουν τον σκοπόν τους. Να μην γένει τίποτας, επιαστήκαμεν εκείνη την ημέρα πολύ. Από την φιλονικία την πολλή λέγει ο Μεταξάς να το βάλομεν εις τον ψήφον. Του λέγω αυτεινού και όσοι ήταν σύμφωνοι, θρησκεία δεν βαινομεν εις τον ψήφο. Ορθόδοξοι χριστιανοί ,να κομματιαστούμεν, δυτικοί και ανατολικοί, ότι σήμερα πεθαινομεν όλοι, τους λέγω, εδώ μέσα. Τότε, χωρίς να την βάλομεν εις τον ψήφο, έγινε πανψηφεί, και οι περί και οι κατά δεν μπορούσαν να κάμουν αλλιώς. Τότε όλοι αυτεινοί οι βουλωμένοι, και ντόπιοι και ξένοι, μείναν πολύ νεκρωμένοι και πολύ αγαναχτισμένοι αναντίον μου και νέργησαν δολοφονία, και ο Θεός τους νέκρωσε την θέλησίν τους.»

Είναι προφανές ότι η φλόγα της πίστεως στον Μακρυγιάννη, που άλλωστε από νεαρή ηλικία υπήρχε μέσα του, στερεώθηκε και ενισχύθηκε από πλήθος έκτακτων θεϊκών επεμβάσεων, που ο ίδιος τις περιγράφει και δεν έχουμε κανένα λόγο να μην τον πιστέψουμε. Με τους απαξιωτικούς και προσβλητικούς όμως χαρακτηρισμούς που έγιναν κατά καιρούς για το πρόσωπο του Μακρυγιάννη, από διάφορους νάνους, ``ασήμαντους`` χαρτοπόντικες και ``γυναικάρια πεπληρωμένα αμαρτίες ποικίλες πάντοτε μανθάνοντα και ουδέποτε εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν δυνάμενα``, και λόγω ακριβώς αυτών των πνευματικών εμπειριών που περιγράφει, δεν θα ασχοληθούμε , κατά την λαϊκή ρήση ``ο μανάβης ότι έχει πουλάει``.

«Με το πολύ, κοιμήθηκα. Έρχεται ένα πράμα και με ξυπνάγει, και τηράγω και έφεγγε όλος ο οντάς. Πρώτα ήταν ως σύγνεφο, ύστερα βλέπω την παντοδυναμίαν του και τον Χριστόν, την Θεοτόκον και καμόσους αγίους – το να σας παραστήσω την λάπην αυτεινή, δεν μπορώ - . Τότε μου λένε: Το φώς της Ορθοδοξίας αρκετά φέγγει συγκολλημένο εις τον σταυρόν, καρφωμένο, ματοκυλισμένο. Όστις έχει πίστη, από τον γκρεμνόν σώνει.. Όστις πίστη δεν έχει, τσακίζεται και συντρίβεται για πάντα.....

Την άλλη βραδιά ήρθε ο Παντοκράτορας μόνος Του, οπού δεν ματαήρθε με τέτοιον τρόπον, με όλους τους αγίους. Ευτύς άναψε ο πολυέλαιος εις τη σάλα μόνος του. Πήγε πρώτα εις τις εικόνες, και από εκεί έξω. Δυό μεγάλα μανάλια οπού ελάμπανε, από τρεις λαμπάδες το καθένα, τ'να το βάσταγε η Θεοτόκο, το άλλο ο α-Γιάννης, και εις το δεξιόν του ο Χριστός και όλοι οι άγιοι, και έλαμπε όλο το σπίτι, και ήταν όλοι, γιομάτη η σάλα, και εις τις εικόνες. Και ένας σταυρός οπού έλαμπε, και μεγάλη σιωπή. Τότε μου λέγει τρεις φορές: Γιάννη, Γιάννη, και Αγιάννη, ήρθα (άλλοτε) και μόνος μου κάτω εις την οικίαν σου. Δεν απόλαψε άλλος τοιούτως σε τούτην την ζωή. Αυτό, μόνον εσύ, και όσα περικαλείσαι, όλα θα τ'απολάβεις, και από τούτα οπού βλέπεις να μην ειπείς ούτε του πνευματικού. Και μου είπε: Όσα σου λέγει το τέκνο Μου, και το τέκνο της μητέρας Του, είναι όλοι λόγοι δικοί μου, ότι καθάρισες την ψυχή σου, και τους έστειλα να φκιάσουνε το σπίτι σου. Του λέγει η χάρη της: Αφέντη μου, ο ταλαίπωρος, περικαλιώντας νύχτα και ημέρα, τρύπησαν τα γόνατά του και

τα χέρια του, μαύρισαν και σάπισαν τα σανίδια από τα κλάματά του, τήρα το σανίδι πως είναι.

Τα ξέρω, λέγει η παντοδυναμία Του. (και όντως σάπισαν, δια το χατίρι της ματοκυλισμένης μου πατρίδος και θρησκείας. Δόξα, δόξα, δόξα το πανάγαθό σου όνομα, μιλεούνια φορές την ώρα, και της βασιλείας σου, οπού'γινε νεκρανάσταση).

- Μην λυπάσαι, Γιάννη, όσα περικαλείσαι νύχτα και ημέρα, πατρίδα, θρησκεία, και εκκλησίες οπού θέλεις να φκιάσεις, όλα θα γένουν στον καιρό τους....., και μη σικλετίζεσαι και μουσκεύεις τα μάτια σου νύχτα και ημέρα, και κάποτε σου κρυγιώνει η καρδιά σου, ότι ξοδιάζεσαι πολύ – πάλε θα λάβομεν, ξόδιασε τα παλιά. Αν ήξερες πόσο σου φκιάνω το σπίτι σου εδώ, και το παντοτινόν, και τι αξιώθης, μον'εσύ, να ιδείς εδώ, μόνον από την χαρά σου θα τελειώνες....., σου αφήνω εις την καθέντρα Μου (δηλαδή στο σπίτι του Μακρυγιάννη) το τέκνο Μου και την μητέρα Του και αγίους, και δεν θ'απολείπουν, καθώς τους έχω διορίσει.

Εκεινής της φτωχής και το παιδί είναι γυμνά, να τα ντύσεις και να φκιάσεις μίαν σκέπη του τέκνου της Φανερωμένης οπού'ναι παρόν, και ένα σκέπασμα του δυσκοπότηρού της, οπού το έχουν απεριποίητον και να τα στείλεις. Βάλτα εις τις εικόνες σου και τα λαβαίνουν και τα πάνε (τ'άφκιασα και τ'άβαλα, και την αυγή δεν τα ήβρα). Και θάρθει κατατρεμός και αστένειες μεγάλες, μην φοβηθείς. (Και όντως, μεγάλος πεθαμός έγινε, αστενήσαμεν, δόξα τω Θεώ δεν έπαθε κανείς.) Και όταν ειπε αυτά, μου λέγει: Το παιδί εις το σκολειόν, το μεγάλο, πήγα και το ήβρα οπού κοιμάταν, το βλόγησα. Και ευλόγησε και όλα του σπιτιού τα παιδιά και όλη τη φαμελιά, και όταν αναλήφτη έγινε ένας μεγάλος βογκισμός οπού τ'ακούσαμεν όλοι, οπού σ'έπαιρνε τρομάρα.»

Στο δεύτερο λοιπόν ' 'στορικό' ' του στρατηγού Μακρυγιάννη – τα Οράματα και Θάματα, που άρχισε να γράφει το 1851, μετά από τα περίφημα Απομνημονεύματά του – ο Μακρυγιάννης γίνεται αποκαλυπτικός θεολόγος με προφητικό και εσχατολογικό χαρακτήρα. Το γεγονός αποσιωπείται από δικούς και ξένους, διότι ο Μακρυγιάννης δεν ταιριάζει με το ' 'καλούπι' ' που ' 'πρέπει' ' να έχουν οι άνθρωποι του Θεού.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχουν οι αναφορές του Μακρυγιάννη για το μέλλον της Ελλάδος αλλά και του Κόσμου.

« Δι'αυτό της Τουρκίας, είναι καιρός οπού'δα εις τον ύπνο μου, ότι ένας λαμπροφορεμένος ως δεσπότης μου δίνει δύο χαρτιά τούρκικα και μου λέγει: Δώσ'τα του (άγιου) Σπυρίδωνα, οτ' είναι τα παλιά προικοσύφωνα της Τουρκίας, και να της τα δώσει, ότι εγώ έκαμα νέα

.....και ευτύς βγαίνει ένας και είχε μίαν μεγάλη τρομπέτα και την έβαλε εις το στόμα του και φώναξε πρώτα αριστερά και δεύτερα δεξιά, και ευτύς κίνησαν δύο καβαλαράγοι με τις σημαίες, και συχρόνως ο σταυρός, και ακολουθούσαν μαζί τους από πίσω στρατεύματα.. Ύστερα άρχισε μια θάλασσα και γιομάτη όλο καράβια, μεγάλα και τρανά, με διάφορες σημαίες, και πλήθος από αυτά, πνιμένη όλη η θάλασσα, όλο διάβαιναν. Ύστερα άρχισαν μυρμηγκοι στρατεμάτων, μαύροι, κόκκινοι και τα εξής. Διαβαίνοντας και αυτά πολλή ώρα, παρουσιάζεται μία σαν αντάρα, καπνός πολύς, και ένας μεγάλος ποταμός όλο αίμα, και τελειώνοντας αυτά, άρχισαν τούρκικα γράμματα. Ο τουράς τους πρωτοβήκε και κίνησε ομπρός, και κοντά τα γράμματα. Τελειώνοντας αυτά, περνούν γράμματα δικά μας, έλεγαν - Παίρνει τέλος- Ύστερα περνούν ψηφιά (αριθμητικά ψηφία) με αριθμούς πλήθος.

Πάλε βλέπω -Παίρνει τέλος το βασιλειον - .

Εσκοτίστηκα και από νου και από μάτια και απ'ούλα μου τα ήπατα, και αυτό μπόρησα να βγάλω. Πέφτω να ξεκουραστώ, στέκομαι με το κοντύλι, και εγώ δεν ξέρω τι να γράψω. Εκεί οπού'με γυρισμένος, βλέπω κάτω γράμματα μαύρα, τηράγω απάνω και περικαλιώμαι, τα βλέπω όλα άσπρα. Τέλος τούτο έβγαλα: - Θεία δίκη δίνει τέλος εις την ασέβειαν».

(Δεύτερη δημοσίευση – ύστερα από αρκετά χρόνια – για τους αναγνώστες της ιστοσελίδας Άγιο Όρος.)